

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Det siger sig selv, at regeringen ikke kan stemme for en sådan dagsorden, alene af den grund, at den på forhånd afgør sager, hvorom der skal forhandles i perioden efter den 1. april, der jo er den frist, som det samme flertal har givet mig til at komme med et oplæg om netop disse spørgsmål.

Dertil kommer, at der allerede i morgen skal være forhandlinger i Finansministeriet mellem alle partier om bl.a. disse spørgsmål, som jo indgår i den meget omtalte aktiveringsplan. Regeringen finder det højest ejendommeligt, at vi på forhånd i dag skal skrive resultaterne af disse forhandlinger på meget centrale områder, der også vedrører økonomi, men det må Folketingets flertal jo selv om.

Når jeg bad om ordet, var det såmænd bare for at stille hr. Rahbæk Møller det meget enkle spørgsmål: Vil hr. Rahbæk Møller følge anbefalingerne i fysikudredningen? Hr. Rahbæk Møller ville belære mig om, hvad der står i fysikudredningen, men jeg synes, vi skal lade være med at skændes om det, for vi kan jo selv læse den, så lad os nøjes med konklusionen i fysikudredningen. Vil SF støtte anbefalingerne i fysikudredningens konklusion, ja eller nej? Jeg kan straks sige, hvad regeringen vil: Vi vil følge anbefalingerne. Vil SF også? For så skidt med alle præmisserne, når bare vi er enige om konklusionen.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Om det første, om de forhandlinger, der pågår, vil jeg gøre opmærksom på, at der intet står i dagsordenen om, hvordan det praktisk skal ske, at adgangsbeholdningen ophæves; det skal der netop forhandles om; men der er tilkendegivet et ønske om, at enhver kvalificeret studerende kan få en uddannelsesplads. Det ønske er udtrykt for længe siden, det er ikke ukendt for ministeren. Desuden er det udtrykt – og det er nyt, men det er væsentligt – at der ikke skal være tale om discountuddannelser.

Hvad angår det andet spørgsmål, om fysikvalueringen, er jeg i modsætning til ministeren mere interesseret i præmisserne end i konklusionerne, for det er i præmisserne, at det centrale ligger. Jeg synes, det er en god evaluering af fysik, der er kommet. Jeg er også i det store og hele enig i konklusionerne, og jeg håber, at

de i det store og hele bliver ført ud i livet, for jeg synes, at præmisserne taler for det. Det er jo ikke i første omgang vores bord, men Københavns Universitets og især DTH's, og så har ministeren fået pålagt at sørge for, at der sker noget med generationsproblemet. Jeg går ud fra, at Københavns Universitet løser sit, at DTH løser sit, og at ministeren løser sit, men hvis det skulle lande på Folketingets bord, vil jeg da meget gerne gå ind i en drøftelse om, hvordan vi løser de resterende problemer.

Helle Degn (S):

SF har rejst debatten i Folketinget på et tidspunkt, hvor vi er midt i forhandlingerne om fri adgang til de videregående uddannelser og styrelseslovforhandlingerne. Socialdemokratiet ser frem til, at de giver gode resultater.

Jeg er nødt til at sige til ministeren, at Socialdemokratiet ikke definerer de almindelige bevillinger til de videregående uddannelser som hørende under aktiveringsforhandlingerne. Aktiveringsforhandlingerne er ekstraordinære foranstaltninger, som ekstraordinært sættes i værk.

Men så vil jeg vende tilbage til debatten på baggrund af SF's forespørgsel. Der er jo udsendt et nødråb fra de videregående uddannelsesinstitutioner og fra aftagerne, både de studerende og virksomhederne, et nødråb om, at kvaliteten daler. Og det gør den jo helt naturligt, når der ingen sammenhæng er mellem antallet af studerende, der lukkes ind, og bevillingernes størrelse. Det er denne manglende sammenhæng, som regeringen først af alle har ansvaret for. Hovedløse slankekurer giver ar og grimme rynker.

Socialdemokratiet er enig i behovet for omstilling og fornyelse af den offentlige sektor, herunder også uddannelsessektoren, men det skal ske med omtanke, sådan at kvaliteten sikres. Sammenhængen mellem effektivisering og kvalitetsfald er ikke en naturlov, men i den givne situation konsekvensen af den af regeringen førte økonomiske politik.

Undervisningsministeren bærer hovedansvaret for, at omstillingen ikke er gennemført i en dialog med institutionerne, men via dekretter, hyrdebrev, bekendtgørelser, og hvad ved jeg. Ministeren påstår, at vi får mere for hver uddannelseskroner nu, end vi gjorde i 1980'erne, men spørgsmålet er: Får vi mere, og hvad mere er det, vi får?